

Upozorňujeme, že výchozí [es](#) verze této stránky byla v nedávné době aktualizována. Na překladu do jazyka, ve kterém se vám stránka právě zobrazuje, zatím pracujeme.

[španělština](#)

K dispozici jsou již tyto aktualizované překlady: [en](#)

Swipe to change

Dědická řízení

Španělsko

Tento informační přehled byl vypracován ve spolupráci s Radou notářů Evropské unie (CNUE).

1 Jakým způsobem se vyhotovuje pořízení pro případ smrti (závěť, společná závěť, dědická smlouva)?

Ve Španělsku existuje sedm různých režimů dědění. Tyto jsou přímo použitelné u osob, které nemají bydliště ve Španělsku, na území s vlastními právními předpisy. U státních příslušníků Španělska se musí použít kritérium regionálního občanství (které se váže k místní příslušnosti podle španělského práva) v souladu s článkem 36 nařízení (EU) č. 650/2012 ze dne 4. července 2012.

Co se týká závětí, je třeba rozlišit úpravu podle obecného občanského práva, stanovenou občanským zákoníkem z roku 1889, který byl několikrát novelizován, zejména v souvislosti s přijetím španělské ústavy z roku 1978, a úpravu podle místních nebo zvláštních právních předpisů (*derechos forales especiales*) autonomních oblastí, které mají pravomoc v oblasti občanského práva (Galicie, Baskicko, Navarra, Aragonie, Katalánsko a Baleárské ostrovy). Podle obecného občanského práva je dědickým titulem závěť, neboť dědická smlouva nebo společná závěť nejsou zpravidla přípustné. Závěť může být: otevřená, tj. je pořízena před notářem, který závěť sepíše ve formě notářské listiny. Jedná se o běžný způsob pořízení závěti, uzavřená, tj. závěť je pořízena před notářem, notář však její obsah nezná. Tato forma se již nyní nepoužívá, holografická, tj. je vlastnoručně pořízena, podepsána a datována zůstavitelem. Tato forma je méně častá.

Španělské obecné občanské právo je k dispozici na internetových stránkách Úředního věstníku státu (*Boletín Oficial del Estado*) (<https://www.boe.es/buscar/act.php?id=BOE-A-1889-4763>). Anglický a francouzský překlad je k dispozici na adrese:

<https://www.mjjusticia.gob.es/es/areas-tematicas/documentacion-publicaciones/publicaciones/traduccion-derecho-espanol>

Místní a zvláštní právní předpisy stanoví pro každé z dotčených území zvláštní úpravu závětí, přičemž na každém z těchto území se uplatňují rozdílné a specifické typy. V některých oblastech je přípustná forma společné závěti a dědické smlouvy.

Znění jednotlivých místních a zvláštních právních předpisů je k dispozici na adrese: https://www.boe.es/biblioteca_juridica/index.php?tipo=C

2 Mělo by být pořízení registrováno? Pokud ano, jakým způsobem?

Závěti učiněné před notářem musí být zapsány do centrální evidence závětí (*Registro General de Actos de Última Voluntad*), kterou vede Ministerstvo spravedlnosti. Pokud existuje závěť, bude v evidenci uvedeno datum pořízení poslední závěti, předchozí závěti a notářská listina, v níž je zmíněná závěť obsažena. Aktuální informace o notáři nebo o tom, ve kterém archivu je závěť uložena v případě, že notář, který závěť osvědčil, již svou funkci nevykonává, poskytnou notářské komory (*Colegios Notariales*) (<https://www.notariado.org>).

Evidence závětí je neveřejná. Do evidence závětí mají po smrti zůstavitele přístup jen osoby, které prokáží, že mají na dědictví oprávněný zájem, a během života zůstavitele pouze zůstavitel nebo jím pověřený zástupce; v případě nesvéprávnosti zůstavitele může o přístupu do evidence rozhodnout soud.

3 Existují nějaká omezení svobodného nakládání s majetkem v případě smrti (např. povinný dědický podíl)?

Španělské obecné právo zaručuje určitým příbuzným podíl na pozůstalosti, respektive majetku v pozůstalosti, a to ve formě povinného podílu po započtení hodnoty dobrovolných pořízení pro případ smrti učiněných zůstavitelem, včetně mezi živými (*inter vivos*), a po odedčení dluhů. Občanský zákoník stanoví, že „povinný díl je podílem na pozůstalosti, se kterým zůstavitel nemůže volně nakládat, neboť je vyhrazen pro konkrétní dědice, tzv. „nepominutelné dědice“. Nepominutelnými dědici jsou:

Děti a potomci ve vztahu k rodičům a předkům.

Není-li jich, pak rodiče a předci ve vztahu k jejich dětem a potomkům.

Za podmínek stanovených zákonem vdova nebo vdovec.

Povinný díl náležející dětem a potomkům představuje dvě třetiny pozůstalosti otce a matky. Ti však mohou jednu ze dvou třetin tvořících povinný díl rozdělit za účelem rozšíření dědictví svých dětí nebo potomků. Poslední třetinu mohou rozdělit dle svého uvážení. To se vyznačuje převedením práva k celé pozůstalosti, jelikož se jedná obecně o *pars bonorum* s několika výjimkami.

Povinný podíl náležející předkům představuje polovinu pozůstalosti otce a matky, ledaže určitý podíl náleží i manželovi/manželce, přičemž v tomto případě povinný podíl představuje jedna třetina.

Povinný podíl náležející manželům, kteří nejsou soudně rozloučeni, spočívá v právu užívat dvě třetiny majetku v pozůstalosti, není-li předků a potomků. Jsou-li potomci, představuje jej právo užívat jednu ze dvou třetin, které náležejí potomkům. Jsou-li pouze předci, spočívá povinný podíl v právu užívat polovinu majetku v pozůstalosti, přičemž tento povinný podíl mohou dědici vypořádat v hotovosti.

Místní nebo zvláštní právní předpisy obsahují různá pravidla, která konkrétně upravují povinné podíly. Každé z těchto pravidel je třeba posoudit za účelem stanovení zvláštních aspektů upravených na každém z těchto území, jež sahají od povinného podílu *pars bonorum* po *pars valorum* s právem na podíl na hodnotě majetku, který je vyplacen v hotovosti a který představuje právo na pohledávku, například v Katalánsku, a dokonce symbolický povinný podíl například v Navaře, jehož vyplacení vyžaduje pouze rituální vyjádření v závěti zůstavitele.

4 Pokud pořízení pro případ smrti neexistuje, kdo dědí a kolik?

Je třeba opětovně zdůraznit, že ve Španělsku existuje sedm právních režimů týkajících se dědictví. Podle obecného občanského práva se v případě, že nejsou žádní dědicové ze závěti, pozůstalost rozdělí podle tohoto pořadí:

potomci;

předci (v obou případech má manžel/manželka právo užívat jednu třetinu resp. jednu polovinu pozůstalosti);

manželé, kteří nejsou soudně rozloučeni;

příbuzní čtvrtého stupně (bratrance či sestřence);
stát.

Místní právní předpisy obsahují zvláštní ustanovení týkající se této záležitosti. Kromě možnosti dědění příbuznými uznávají místní právní předpisy i dědické právo autonomní oblasti podle místa bydliště zůstavitele a dokonce i dědické právo zvláštních institucí, a to ve formě a za podmínek stanovených předpisy upravujícími tuto záležitost.

5 Který orgán je příslušný:

5.1 v dědických věcech?

Neexistuje-li pořízení pro případ smrti, mají notáři pravomoc určit strany, které jsou oprávněny zdědit pozůstalost ze zákona (dědické osvědčení).

Pokud některá z dotčených stran zpochybní postavení dědiců, majetek v pozůstalosti nebo rozdělení pozůstalosti, řeší spor soudy v příslušném soudním řízení.

5.2 k přijetí prohlášení o odmítnutí nebo přijetí dědictví?

Prohlášení o odmítnutí nebo přijetí dědictví je obvykle třeba učinit před notářem. Ačkoli výslovné přijetí může být učiněno i ve formě soukromé listiny, v případě přiknutí majetku nebo z důvodů evidenčních se vyžaduje notářská listina. Tímto není dotčena možnost španělského konzula nebo diplomatického zástupce vykonávat notářské funkce.

Přijetí může být rovněž implicitní (učiněné prostřednictvím úkonů, které nutně znamenají ochotu dědictví přijmout nebo které mohou učinit pouze osoby s postavením dědice).

Každá osoba, která může prokázat, že má zájem na tom, aby dědic dědictví odmítl nebo přijal, může notáři nařídít, aby dědice informoval o tom, že na přijetí nebo odmítnutí dědictví má 30 kalendářních dnů.

Pokud dědic dědictví odmítne na úkor svých věřitelů, mohou věřitelé podat soudci návrh, aby je zmocnil přijmout dědictví jménem dědice za účelem uhrazení dlužné částky.

Částečné nebo podmíněné přijetí dědictví není přípustné. Dědic však může přijmout dědictví, nikoli však odkaz, a naopak.

5.3 k přijetí prohlášení o odmítnutí nebo přijetí odkazu?

Stejná pravomoc jako v případě dědictví, jak je popsáno ve výše uvedeném oddíle.

Jako výjimka ze zákazu částečného přijetí v dědictví však může odkazovník v případě různých odkazů nevyžadujících uhrazení úplaty za účelem jejich získání (nebo v případě, že všechny odkazy vyžadují takovou úplatu) odkazy přijmout nebo odmítnout jednotlivě. Odkazovník však nemůže odmítnout odkazy vyžadující úhradu a přijmout odkazy, které takovou úhradu nevyžadují.

5.4 k přijetí prohlášení o odmítnutí nebo přijetí povinného dědického podílu?

Povinný podíl jako takový nelze odmítnout nebo přijmout, nýbrž přechází na základě odkazu nebo potvrzení o nabytí dědictví, s výjimkou žalob týkajících se určení částky nebo majetku náležejících do pozůstalosti.

Občanský zákoník umožňuje, aby se odkazovník vzdal dědictví a přijal rozšířený dědictví (což je jedna ze dvou třetin povinného podílu potomků).

6 Stručný popis postupu k vypořádání dědické věci podle vnitrostátního práva, včetně vypořádání majetku a jeho rozdělení (včetně informací o tom, zda byl postup k vypořádání dědické věci zahájen soudem, nebo zda jej zahájil jiný příslušný orgán bez návrhu).

Pokud existuje závěť a zůstavitel jmenoval vykonavatele, je tento oprávněn uhradit náklady na pohřeb a vyplatit odkazy, udržovat majetek v dobrém stavu, hájit platnost závěti a zajistit její výkon.

Je-li ustanovena osoba pověřená vypořádáním pozůstalosti (*contador-partidor*), je tato osoba odpovědná za rozdělení dědictví. Osobu pověřenou vypořádáním pozůstalosti může jmenovat zůstavitel, dědicové po vzájemné dohodě, soudní úředník (*secretario judicial*) nebo notář na příkaz dědiců a odkazovníků, na něž připadá 50 % majetku v pozůstalosti.

Není-li osoby pověřené vypořádáním pozůstalosti, nebo nerozdělil-li pozůstalost zůstavitel, mohou si dědicové rozdělit pozůstalost mezi sebe, jak považují za vhodné.

V praxi se oba případy rozdělení dědictví a přiknutí majetku provádějí u notáře, a to z důvodů evidenčních a za účelem zapsání dotyčných práv.

Pokud nebyla osoba pověřená vypořádáním pozůstalosti ustanovena a dědicové o to požádají, mohou pozůstalost rozdělit soudy. Soudy ustanoví znalce, který ocení majetek, a osobu pověřenou vypořádáním pozůstalosti, která dědictví rozdělí. Na základě žádosti lze předem dohodnout rovněž ustanovení správce pozůstalosti a pořízení soupisu majetku soudy. Rozdělení dědictví provedené osobou pověřenou vypořádáním pozůstalosti (s případnými změnami, které může soudce provést v případě, že dědic vznese námitku) je zaznamenáno v notářské listině.

7 Jak a kdy se člověk stane dědicem nebo odkazovníkem?

Osoby, které mají nárok na dědictví či odkaz ze zákona nebo na základě pořízení pro případ smrti, se po přijetí dědictví nebo odkazu stávají dědici nebo odkazovníky (viz oddíl 5.2). Účinky přijetí mají zpětnou platnost od okamžiku úmrtí zůstavitele.

8 Jsou dědicové odpovědní za dluhy zůstavitele? Pokud ano, za jakých podmínek?

Pokud dědic dědictví přijal úplně nebo bez výhrady soupisu pozůstalosti, ručí za všechny dluhy váznoucí na pozůstalosti nejen majetkem, který zdědil, ale také svým vlastním majetkem.

V případě, že bylo dědictví přijato s výhradou soupisu pozůstalosti, je dědic povinen uhradit dluhy a další závazky váznoucí na pozůstalosti pouze do výše hodnoty majetku v pozůstalosti.

9 Jaké dokumenty a/nebo informace se obvykle vyžadují pro účely registrace nemovitého majetku?

Postavení dědice nebo odkazovníka obvykle nevede k zápisu práva k určité nemovitosti do katastru nemovitostí (*Registro de la Propiedad*), neboť toto postavení neuděluje věcné právo k určitému majetku. Může vést nanejvýš k předběžnému zápisu. Dědici mají poměrný nárok na celou pozůstalost.

Odkazovníci mají osobní právo požádat dědice, aby na ně převedli odkázaný majetek. Účinný převod práv vyžaduje přijetí dědictví nebo odkazu a přiknutí konkrétního majetku. Pouze v určitých případech (např. jediný dědic, výhradní majetek nebo odkazovník, který je oprávněn převzít výhradní vlastnictví) je možné od rozdělení a přiknutí pozůstalosti upustit.

Za účelem zápisu nemovitého majetku se vyžaduje veřejná listina o přijetí dědictví a přiknutí majetku (vyhotovená u notáře) nebo soudní rozhodnutí. Tato listina musí obsahovat dědický titul (závěť, dědické osvědčení, dědická smlouva, je-li přípustná), úmrtní list a výpis z centrální evidence závětí, nebo k ní musí být tyto listiny připojeny jako doplňující doklady. Vyžaduje se rovněž uhrazení daně z převodu zděděné nemovitosti.

9.1 Je jmenování správce pozůstalosti povinné nebo povinné na vyžádání? Pokud je povinné nebo povinné na vyžádání, jaké kroky je třeba podniknout?

Španělské právo nevyžaduje, aby byl jmenován správce pozůstalosti (*administrador*), nicméně za určitých okolností může být jmenován v rámci řízení o rozdělení pozůstalosti.

9.2 Kdo je oprávněn vykonávat pořízení pro případ smrti zůstavitele a/nebo spravovat pozůstalost?

Byl-li v závěti (dle obecného práva) jmenován vykonavatel závěti (*albacea*), je to on, kdo pozůstalost spravuje (viz oddíl 6).

Zůstavitel může rovněž ve své závěti jmenovat osobu pověřenou vypořádáním pozůstalosti (*contador partidor*), která majetek ocení a rozdělí.

Obecně platí, že mohou být jmenovány tři hlavní osoby – vykonavatel závěti, osoba pověřená vypořádáním pozůstalosti a správce pozůstalosti –, které disponují oprávněním pozůstalost spravovat, přičemž obsah tohoto oprávnění může být upraven zůstavitelem či soudcem a za určitých okolností i samotnými dědici.

9.3 Jaké pravomoci má správce pozůstalosti?

K hlavním povinnostem správce pozůstalosti patří:

zastupování pozůstalosti,

pravidelné skládání účtů,

udržování majetku tvořícího pozůstalost v dobrém stavu a přijímání jiných kroků v rámci správy, které považuje za nezbytné.

10 Jaké dokumenty se běžně vydávají podle vnitrostátního práva v průběhu nebo na konci řízení o dědictví k prokázání statusu a práv oprávněných osob?

Mají specifické důkazní účinky?

Dědické osvědčení v případě neexistující závěti je notářská listina, která prokazuje postavení zákonných dědiců a jejich příslušné podíly.

Veřejná listina o přijetí a rozdělení dědictví (a případně o převodu odkazů) vyhotovená u notáře po dohodě dotčených stran přiděluje vlastnictví konkrétního majetku v pozůstalosti.

Je-li dědické řízení vedeno u soudu, představuje vydané rozhodnutí o rozdělení pozůstalosti (a případně o vyřešení sporů) dostatečný dědický titul, který musí být notářem formalizován v souladu se zákonem stanovenými požadavky.

Tyto internetové stránky jsou součástí portálu [Vaše Evropa](#).

Velice uvítáme jakoukoli [zpětnou vazbu](#) ohledně užitečnosti poskytnutých informací.

Your
Europe

This webpage is part of an EU quality network

Poslední aktualizace: 14/04/2023

Za originální verzi stránky (v jazyce daného členského státu) odpovídá příslušné kontaktní místo Evropské soudní sítě. Překlad pořídily útvary Evropské komise. Je možné, že změny, které v originální verzi případně provedly orgány daného členského státu, nebyly ještě do překladů zapracovány. ESS-O ani Evropská komise neodpovídá ani neručí za informace a data, které tento dokument obsahuje či na které odkazuje. Předpisy v oblasti autorských práv členských států odpovědných za tuto stránku naleznete v právním oznámení.